

frygtede han dog ikke Døden og kunde i sine kraftesløse Øjeblikke undertiden selv ønske sig Naadestødet. Han ræddedes kun for at skulle hentæres langsomt og blive det afmægtige Vidne til Forræderiets Sejrsgang gennem Landet, at skulle høre det utaknemlige Folk, for hvis Velfærds Skyld han havde ofret sin egen Lykke, smæde hans Værk uden Modsigelse.

„Det er dumt at blive gammel,“ sagde han. „Ingen skulde frivilligt opleve sin Alderdom. Det burde være en Straf, som Staten idømte Forbrydere. Livet er en ubarmhjertig Arbejdsherre. Naar vi er bleven graa i dets Tjeneste, sættes vi paa Porten med et Spark. Og saa onskabsfuldt har den gode Gud indrettet det for os, at vi gerne faar alt det tungeste og bitreste opsparet til vore sidste Dage. Hvor er det f. Eks. raffineret udtænkt, at jo mere vi ældes, desto fjernere bliver vore Erindringer. Vi glemmer, hvad der skete igaar eller iforgaars, men lever i alt det længst forsvundne, der ikke mere forstaas af nogen og gør os latterlige. Saadan lønner Livet sine trofaste!“

Døren gik i det samme op. Lille Jensens Gnomskikkelse kom tilsyne i en ærbar Natdragt, foroven tilhyllet med et Sjal.

„Kaldte Herren?“

„Ja. Vil De ringe paa en Vogn til Frøkenen . . . Vist saa!“ sagde han, da Veninden bønfoldende lagde Haanden paa hans Arm. „Jeg vil ikke vide af den Nattevaagen. Giv mig mit sædvanlige Sovepulver — og saa Godnat!“

Paa Vejen hjem, da Frøken Evaldsen kørte over Højbro Plads, hvor „Femte Juni“ havde sin Bygning, saae hun, at der var Lys i Redaktionslokalerne. I det hun tænkte, at hun maaske endnu kunde træffe Redaktør Samuelson og bringe ham Enslevs Besked, lod hun Vognen holde. Hun kunde saa ogsaa høre, om der var noget nyt.

Paa den halvmørke Trappe mødte hun Redaktionssekretæren, der hilste hende uden Forbavelse. Det var ikke noget ualmindeligt at se Enslevs gamle Kæreste dukke op her paa denne Tid af Døgnet, — „Stormvarslet“, som hun kaldtes i det redaktionelle Tyvesprog, fordi hun navnlig viste sig, naar der var Uro i Luften.